

KUŇ BEZ KOPYT

Ten den se Lukáš do školy opravdu těšil. Paní učitelka Křehulková jim totiž slíbila povídání o koních, a ty on miloval ze všech zvířat nejvíc. Už několikrát rodiče přemlouval, aby mu nějakého pořídili, ale koupili jen pár slepic na dvorek. Lukáš se rád koukal, jak maminka sbírá vajíčka, která mu chutnala, ale co si budeme povídat, koně klovající opeřenci nenahradí. Jenomže

jejich zahrada byla malá a v dětském pokoji by se koni asi taky moc nelíbilo. Proto Lukáš koně neměl, a tak si o nich alespoň četl.

Ale zpátky k našemu vypravování. Lukáš se ten den opravdu moc těšil. Oblékl si svoje oblíbené tričko, kalhoty a odkráčel do školy. Jára už na něj čekal před branou jako obvykle a do školní budovy tak vešli společně. Posadili se do lavice a čekali na začátek hodiny. Vmžiku zazvonilo, ale paní učitelka nikde. Dveře byly zavřené a místo před tabulí prázdné. Děti se začaly netrpělivě vrtět na židlích. Všem se honilo hlavou, co se asi stalo, protože paní učitelka ještě nikdy pozdě nepřišla.

Za dalších pět minut už to Lukáš nevydržel. Došel ke dveřím, pootevřel je a opatrně vykoukl do chodby. Na jejím konci měla paní učitelka kabinet. Dveře do něj byly dokořán a někdo v nich stál. Lukáš vystrčil hlavu ještě o trochu víc a poznal školníka. Máchal divoce rukama a asi něco říkal. Pak jako by poznal, že se na něj někdo díval, otočil hlavu a uviděl Lukáše. Usmál se a vykročil ke třídě.

„Nemůžete se dočkat učení, co, děcka,“ zahalekal na ně školník a vysloužil si významné pšššt z vedlejší třídy.

„Co se to děje v kabinetu, pane Oldo?“ oslovil ho Lukáš. Školníka měl rád, byl to člověk na svém místě. Práce ve škole ho bavila a pro děti měl pochopení.